

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 · 50 · 2009

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «НУЖДЯК ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF NUZHDIYAK v. UKRAINE)**

(Заява № 16982/05)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

28 травня 2009 року

ОСТАТОЧНЕ

28/08/2009

Текст рішення може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Нуждяк проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), Голова,
Райт Маруст (Rait Maruste),
Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),
Рената Ягер (Renate Jaeger),
Марк Віллігер (Mark Villiger),
Ізабель Берро-Лефевр (Isabelle Berro-Lefevre), судді,
Станіслав Шевчук (Stanislav Shevchuk), суддя ad hoc,
та Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення за зачиненими дверима 5 травня 2009 року
постановляє таке рішення, ухвалене у той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу було розпочато за заявою (№ 16982/05), яку подала до Суду проти України відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянка України пані Станіслава Тадеушівна Нуждяк (далі — заявниця) 22 квітня 2005 року.

2. Заявницю представляв пан І. Мельник, юрист, який практикує у м. Кам'янець-Подільському. Уряд України (далі — Уряд) представляв його Уповноважений — пан Ю. Зайцев.

3. 13 грудня 2008 року Суд вирішив комунікувати Уряду скарги заявниці за пунктом 1 статті 6 Конвенції та за статтею 1 Першого протоколу. Відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції було також вирішено одночасно розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви.

ФАКТИ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявниця народилась у 1955 році та проживає у м. Кам'янець-Подільському, Хмельницька область, Україна.

5. 20 серпня 2002 року міська рада прийняла рішення про ліквідацію роботодавця заявника, комунального підприємства «Аптека № 130» (далі — КП «Аптека № 130»), яке перебувало у комунальній власності та було підконтрольне зазначеній раді. Було розпочато ліквідаційну процедуру.

6. 1 червня 2004 року Кам'янець-Подільський міськрайонний суд присудив на користь заявниці 1355,41 грн заборгованості із заробітної плати та інших виплат, які мали бути сплачені їй КП «Аптека № 130».

7. Це рішення набрало законної сили, і 2 вересня 2004 року державна виконавча служба відкрила виконавче провадження.

8. За інформацією Уряду 22 вересня 2004 року державна виконавча служба закінчила виконавче провадження та повернула виконавчий лист заявниці. За інформацією Уряду, заявниці було роз'яснено, що виконавчий лист має бути поданий до ліквідаційної комісії для подальшого виконання, але вона цього не зробила.

9. 16 грудня 2004 року підприємство-боржника було вилучено з Єдиного державного реєстру підприємств і організацій України.

10. Рішення від 1 червня 2004 року залишається невиконаним.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

11. Відповідне національне законодавство щодо виконання рішень судів викладено в рішенні у справі «Ромашов проти України» (Romashov v. Ukraine), заява № 67534/01, пп. 16–18.

ПРАВО

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ ДО КОНВЕНЦІЇ

12. Заявниця скаржилась на те, що державні органи своєчасно не виконали рішення суду, постановлене на її користь. У зв'язку з цим вона посилалась на пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу, відповідні положення яких передбачають таке:

Пункт 1 статті 6 Конвенції

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте, попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

А. Прийнятність

13. Уряд стверджував, що скарги заявниці були подані після спливу шестимісячного строку, оскільки, на його думку, перебіг цього строку розпочався 22 вересня 2004 року, коли державна виконавча служба повернула заявниці виконавчий лист (див. вище пункт 8). З іншого боку, Уряд вважав її заяву непринятною *ratione personae*, оскільки, на його думку, заявниця сама зробила виконання рішення суду неможливим, звернувшись з позовом до суду, коли щодо підприємства-боржника вже було розпочато ліквідаційну процедуру, та не подала виконавчий лист до ліквідаційної комісії після 22 вересня 2004 року.

14. Заявниця вчасно не надала своїх зауважень щодо прийнятності.

15. Суд зазначає, що перекладання на заявника тягара пошуку засобів виконання рішення суду, постановленого проти юридичної особи, відповідальність за яку несе держава, не звільняє державу від обов'язку виконати рішення. Беручи до уваги той факт, що рішення, постановлене на користь заявниці, залишається невиконаним, Суд доходить висновку, що стверджуване порушення її прав триває і, відповідно, заявниця усе ще може стверджувати, що вона є жертвою порушення. Відповідно ці заперечення Уряду повинні бути відхилені.

16. Суд зазначає, що ця скарга не є явно необґрунтованою у розумінні пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд також зазначає, що вона не є непринятною з будь-яких інших підстав. Тому вона повинна бути визнана прийнятною.

В. Суть

17. У своїх зауваженнях щодо суті скарг заявниці Уряд зазначив, що не було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції чи статті 1 Першого протоколу.

18. Заявниця вчасно не надала своїх зауважень щодо суті.

19. Суд зазначає, що рішення суду, постановлене на користь заявниці, залишалось невиконаним протягом майже п'яти років.

20. Суд повторює, що він уже встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у справах, подібних до цієї (див., серед інших джерел, рішення від 15 грудня 2005 року у справі «Кучеренко проти України» (*Kucherenko v. Ukraine*), заява № 27347/02, п. 27).

21. Розглянувши надані йому матеріали, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, здатних переконати його дійти іншого висновку в цій справі.

22. Відповідно мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у зв'язку з тривалим невиконанням рішення, постановленого на користь заявниці.

II. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

23. Заявниця також посилалась на статті 1, 4 та 17 Конвенції у зв'язку з тривалим невиконанням рішення суду, постановленого на її користь. Вона також стверджувала, що держава-відповідач порушила її права, гарантовані Конвенцією Міжнародної Організації Праці 1961 року.

24. Ретельно дослідивши доводи заявниці у світлі усіх наданих матеріалів та у тій мірі, в якій оскаржувані питання належать до його компетенції, Суд вважає, що вони не виявляють жодних ознак порушень прав і свобод, гарантованих Конвенцією.

25. Таким чином, ця частина заяви повинна бути визнана неприйнятною як явно необґрунтована відповідно до пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

26. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції та протоколів для неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода, судові та інші витрати

27. Заявниця не заявила вимог щодо справедливої сатисфакції. Відповідно Суд вважає, що немає підстав присуджувати заявниці будь-які суми з цього приводу.

28. Однак Суд зазначає, що незаперечним є те, що на державу усе ще покладається обов'язок виконати рішення суду, про яке йдеться. Таким чином, заявниця має право на отримання основної суми заборгованості, присудженої їй в ході національного провадження.

B. Пеня

29. Суд вважає за належне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткових пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу до Конвенції прийнятною, а решту скарг у заяві — неприйнятними.

2. *Постановляє*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

3. *Постановляє*, що мало місце порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

4. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців з дня, коли це рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявниці заборгованість за рішенням від 1 червня 2004 року;

(б) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до остаточного розрахунку на вищезазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткові пункти.

Учинено англійською мовою і повідомлено письмово 28 травня 2009 року відповідно до пунктів 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
(Claudia Westerdiek)
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
(Peer Lorenzen)
Голова